

Otevření

Ve jméno Boha Otce, i Syna, i Ducha Svatého. amen

Pozdrav

Milost Vám a pokoj od Boha, Otce našeho, a Pána Ježíše Krista.

Sestry a bratři,

vítejte v těchto dnešních bohoslužbách.

Dnes je V.neděle po Velikonocích a nese jméno Rogate („Modlete se!“), a naši společnou bohoslužbu zahajují slova žalmu 95

Vstupní slovo (Introitus): Ž 95,6-7b

Přistupte, klaňme se, klekněme, skloňme kolena před Hospodinem, který nás učinil. On je náš Bůh, my lid, jež on pase, ovce, jež vodí svou rukou.

modlitba

Pane,

jsi pramenem, světlem, posilou i útočištěm, k tobě přicházíme se svými nadějemi, se svými potřebami, radostmi, i s tím vším, co tíží a z čeho máme strach. U tebe vše smíme odložit, u tebe můžeme vše říci.

Někdy se nám zdá, že jsme silní, že se nám daří, to co chceme, že se nám nic zlého nemůže stát. Zapomínáme na to, kdo vlastně jsme, na to, kdo nám daroval život, naši sílu a schopnosti, společenství, ve kterých jsme doma.

Tobě, Bože, děkujeme, ty jsi dárce života, naše opora i pomoc. Prosíme nenech nás opuštěné, když se cítíme slabí, když nemáme sílu dobře jednat.

Prosíme, buď s námi. Amen

1.čtení: Lk 11,5-13

Řekl jim: "Někdo z vás bude mít přítele, půjde k němu o půlnoci a řekne mu: 'Příteli, půjč mi tři chleby, protože právě teď ke ně přišel přítel, který je na cestách, a já mu nemám co dát.' On mu zevnitř odpoví: 'Neobtěžuj mne! Dveře jsou již zavřeny a děti jsou se mnou na lůžku. Nebudu přece vstávat, abych ti to dal.' Pravím vám, i když nevstane a nevyhoví mu, ač je jeho přítel, vstane a vyhoví mu pro jeho neodbytnost a dám mu vše, co potřebuje. A tak vám pravím: Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno. Což je mezi vámi otec, který by dal svému synu hada, když ho prosí o rybu? Nebo by mu dal štíra, když ho prosí o vejce? Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho o to prosí!"

2.čtení - základ kázání: Ex 32,7-14

I promluvil Hospodin k Mojžíšovi: "Sestup dolů. Tvůj lid, který jsi vyvedl z egyptské země, se vrhá do zkázy. Brzy uhnuli z cesty, kterou jsem jim přikázal. Odlili si sochu býčka a klanějí se

mu, obětují mu a říkají: »To je tvůj bůh, Izraeli, který tě vyvedl z egyptské země.«" Hospodin dále Mojžíšovi řekl: "Viděl jsem tento lid, je to lid tvrdé šíje. Teď mě nech, ať proti nim vzplane můj hněv a skončuji s nimi; z tebe však udělám veliký národ." Mojžíš však prosil Hospodina, svého Boha, o shovívavost: "Hospodine, proč plane tvůj hněv proti tvému lidu, který jsi vyvedl velikou silou a pevnou rukou z egyptské země? Proč mají Egypťané říkat: »Vyvedl je se zlým úmyslem, aby je v horách povraždil a nadobro je smetl z povrchu země.« Upust' od svého planoucího hněvu. Dej se pohnout k lítosti nad zlem, jež proti svému lidu zamýšlíš. Rozpomeň se na Abrahama, na Izáka a na Izraele, své služebníky, kterým jsi sám při sobě přísahal a vyhlásil: Rozmnožím vaše potomstvo jako nebeské hvězdy a celou tuto zemi, jak jsem řekl, dám vašemu potomstvu, aby ji navěky mělo v dědictví." A Hospodin se dal pohnout k lítosti nad zlem, o němž mluvil, že je dopustí na svůj lid.

kázání

Milé setry a milí bratři, milí přátelé,
jakého zaslíbení se vám dostalo od Boha?
Vzpomenete si?
Ale vážně: pamatujete si to, uvědomujete si to?

Bůh dal zaslíbení Abrahamovi, Izákovi, Jákobovi, při sobě přísahal a vyhlásil: Rozmnožím vaše potomstvo jako nebeské hvězdy a celou tuto zemi, jak jsem řekl, dám vašemu potomstvu, aby ji navěky mělo v dědictví.

A tak: Jaké zaslíbení bylo vyřčeno nad námi, nade mnou? Jaký je cíl mé životní pouti, za jakým zaslíbením jdu, abych ho naplnil a zároveň aby mi dávalo sílu k mým mnohým drobným krokům té pouti?

Jaké zaslíbení platí pro mě, aby se Bůh, můj Stvořitel, dal nade mnou pohnout lítostí, až se (zase jednou, a kolikrát ještě) budu v životě klanět před vším možným... před čím se lidé klaní, před čím se toužím a potřebuji klanět já.

Bůh dal člověku pravidla pro dobrý život, aby nezabloudil v krajině světa, ale zůstal na dobré cestě. Aby nezabloudil, když třeba ani pořádně neví, jakého zaslíbení se mu dostalo a k čemu vlastně na tom světě je.

K čemu jsme na světě?

K čemu jsi na světě?

Docela těžká otázka. Dá se na ni odpovědět rychle. Dá se odpovědět zbožně a správně.

Ale odpovědět skutečně, opravdově, je těžké...

Zkusím třeba:

Mám konat dobro, usilovat o dobro pro všechny tvory.

Mohu žít ve své svobodě jak chci a jak mě těší, jen nemám stejnou možnost brát druhým, nebo je v ní omezovat.

Mohu věřit svému Stvořiteli, jeho Synu Ježíši Kristu, který nám dal svoji lásku, obětoval se za nás jako se máma čítá obětují za své děti, dal nám naději v naší slabosti, proti zlu, které je silné, proti smrti, která je nevyhnutelná.

Mám v životě klečct, nad nikoho se nepovyšovat a vědět o své křehkosti, ale mít rovná záda a hrdě vztyčenou hlavu, vždyť jsem byl stvořen k Božímu obrazu.

Mám sloužit a pomáhat, ale také znát vlastní hranice.

Mohu se radovat ze života, ať se děje cokoli, a dávat prostor druhým k téže radosti.

Máme opatrovat největší dar, který Bůh člověku dal, a to je svoboda - nás i našich bližních.

A ještě mnoho dalšího...

Co z toho je to moje? Co mohu přijmout?

Co už jsem přijal a dlouho již to žiji?

Jaké zaslíbení bylo vyřčeno nad mou hlavou?

Izraeli daroval Bůh svobodu, vyvedl je z Egypta, domu otroctví, nesvobody, neexistence, do svobody, do života. Jenže svoboda je největší a zároveň nejtěžší z Božích darů. Jak ji unést, když člověk je bytost v jádru konzervativní, ustrašená, toužící po jistotě, třebas i falešné, populistické, nereálné, ... nevdá, hlavně že tu bude pocit jistoty.

Člověk je bytost svobodná, ovšem v každé vteřině svého života připravená vzdát se vlastní svobody za jakoukoli, byť i vymyšlenou jistotu. Co jiného je ten zlatý býk, zlaté tele Izraele - a ovšem naše také?!

A tak, aby otázka z úvodu kázání byla úplná, je třeba se zeptat sebe sama takto:

Jaké zaslíbení řekl, říká Bůh nade mnou?

A co je tím, kvůli čemu se na to zaslíbení vykašlu, co je mou Achilovou patou, rizikem, zlatým býčkem, kolem kterého budu křepčít, kterému se budu klanět?

Mojžíš je na Sínaji, a protože se dlouho nevrací, lidé nevědí, co s ním je a dostanou strach.

A když má člověk strach, tak co začne potřebovat? No, nějakou mámu s dlouhou sukní, za kterou by se schoval. Tedy jinými slovy: potřebuje vůdce, silného, s autoritou. Mojžíš zmizel, ale je tu Áron, Mojžíšův bratr.

A protože nějak zmizel, nebo se odmlčel, a kdo ví, jestli ne napořád, i jejich Bůh, Hospodin, potřebují teď, aby jim jejich nový vůdce opatřil i nového boha, nejlépe takového, který už (nikdy) nezmizí, který nebude moci zmizet, který bude stále k dispozici.

A tak Áron nechá sesbírat zlaté šperky a odlije sochu býčka...

A Bůh na Sínaji řekne Mojžíšovi, že pohár trpělivosti přetekl a že s těmi lidmi tam dole skončuje.

To nemusí hned znamenat nějaký mor, koronavirus, nebo potopu. Vůbec ne. Může to být úplně obyčejné ponechání nás lidí našemu osudu - prostě budeme si žít, jako by Boha

nebylo.

Pro někoho normál, pohoda. Pro někoho docela průšvih.

Mojžíš ale v tu chvíli nechce, aby Hospodin s lidem skoncoval, i když mu Bůh nabízí, že z něj, z Možíše, si povolá veliký národ - Boží lid. Mojžíš prosí Boha o slitování.

A přitom taková nabídka! *Teď mě nech, ať proti nim vzplane můj hněv a skoncuji s nimi; z tebe však udělám veliký národ.*

Ne Abraham, ale Mojžíš mohl být tím praotcem, tím, jehož "sémě" bude základem lidu Božího, jehož potomků bude jako hvězd na nebi, jako písku na mořském dně.

Velmi lákavé, nezdá se vám?! Takové pokušení. Kdo ví, co se Mojžíšovi v tu chvíli všechno prohnalo hlavou, než řekl: ne.

Mojžíš pak ani nevstoupí do země zaslíbené, ale zemře na její hranici. Je jedním z největších svědků Božích, proroků, chcete-li, a třeba právě pro tohle malé "ne", které v rozhodující chvíli dokázal říct, pro tohle "ne", kterým zůstal tím, kým byl - člověkem s lidským srdcem.

Mojžíš odmítne Boží nabídku a připomíná Bohu zaslíbení, která dal Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. Řekne: *Upust' od svého planoucího hněvu. Dej se pohnout k lítosti nad zlem, jež proti svému lidu zamýšlíš.*

A Hospodin se dal pohnout k lítosti nad zlem, o němž mluvil, že je dopustí na svůj lid.

Bůh se slitovává. Jako se otec slitovává nad synem, který prohýřil v cizině jmění a vrací se zpět jako žebrák, tak se Bůh slitovává nad svými dětmi, nad Izraelem, nad námi. Tak se slitovává nade mnou. Tak, jako se Ježíš slitoval nad ženou z Naim, vdovou a jejím zesnulým synem (Lk 7,11nn), a nad mnoha a mnoha dalšími. To Boží lítost je obrazem kříže, na němž visí Ježíš - za nás, za tento svět. Bůh dává v Kristu sebe sama, za nás, za náš život, za naději.

Bůh s námi lidmi rozhodně skoncovat nechce.

Ale co my? Co když jsme se rozhodli skoncovat sami se sebou? Co když křepčíme okolo nějakého telete ze zlata a rezignovali jsme na zaslíbení, které nám Bůh dal, rezignovali jsme na dobro v životě, na smysl a cíl naší cesty?

Co pak?

No, pak máme vážný problém. Ale ne akutní. Většina lidí to zjistí až ke konci svého života, někteří nikdy.

Možná bychom se měli slitovat sami nad sebou a znovu se začít ptát po Bohu, po jeho zaslíbení, které bylo vyřčeno inad naší hlavou, ještě když jsme byli malí a začínali brát rozum. Určitě bylo!

A tak jsme zase na začátku: jakého zaslíbení se vám dostalo od Boha? Pamatujete?

Jaké zaslíbení bylo vyřčeno nad námi, nade mnou?

Jaký je cíl mé životní pouti, za jakým zaslíbením jdu, abych ho naplnil a zároveň aby mi dávalo sílu k mým mnohým krokům té pouti? Pamatuji? Pamatujeteš?

Kající modlitba - vyznání vin

Pane Bože,

děkuji, že i nad mojí hlavou zaznělo tvé zaslíbení, že jsi mne oslovil mým jménem, ještě než jsem otevřel oči a spatřil svět, ještě než jsem se poprvé nadechla, rozplakala a rozesmála. Prosím, když se zase v životě začnu klanět kde čemu, nebo kde komu, jen ne tobě, vezmi mě za ruku a přiveď zpátky k sobě, aby můj život neskončil v neštěstí. Amen

Slovo milosti

(Ex 33) 17 Hospodin ... říká: "... našel jsi u mne milost a já tě znám jménem."

Vyznání víry

Svou víru, kterou máme společnou se všemi křesťany všech dob a zemí, vyznejme slovy Apoštolského vyznání víry:

Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země.

I v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž sepočal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontiem Pilátem, byl ukřižován, umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha, Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé.

Věřím v Ducha svatého, svatou církev obecnou, společenství svatých, odpuštění hříchů, vzkříšení těla a život věčný. Amen.

přímluvy

Hospodine, Bože,

ty jsi přišel za člověkem, abys byl s ním, přišel jsi za námi, za mnou. Dal jsi mi život, moje blízké, dal jsi mi tento krásný svět, oči, které ho smí vidět, nohy, které po něm smí chodit. Dal jsi mi své zaslíbení, slova požehnání, abych měl radost, abych měla sílu. Stojíš při nás, při mě svým milosrdenstvím a slitováním. Za to tě chválíme a společně k tobě voláme: *Kyrie eleison*

Prosíme tě neopouštěj nás, lidi, když se dobrovolně stáváme otroky druhých, naší práce, našich představ a snů, našich potřeb nebo touhy. K tobě voláme: *Kyrie eleison*

Prosíme tě, abychom tvé dobré dary, které nám štědře dáváš, užívali ve prospěch všech lidí i živých tvorů planety Země. Abychom je nezneužívaly, neužívali jen pro sebe. K tobě voláme: *Kyrie eleison*

Prosíme tě za lidi slabé, osamělé, opuštěné, za ty, kteří stojí na okraji společenství, společnosti a svobodně si to nevybrali. K tobě voláme: *Kyrie eleison*

Prosíme tě za všechny nemocné a trpící, za ty, kterým nemoc vzala sílu, důstojnost, smysl života. Myslíme na ty, kteří ztratili někoho blízkého, na rodiny, které prožívají trápení. K tobě voláme: *Kyrie eleison*

Prosíme tě také za ty, kdo se radují a je jim dobře, za ty, kdo rozdávají svou lásku, své

přátelství, za ty, kdo pomáhají, slouží, v práci i v životě. Ať mají sílu, ať umí říkat také ne.
K tobě voláme: *Kyrie eleison*

Pane, chceme ti teď svěřit to, co máme každý na srdci, a vložit to do tichých modliteb...

Náš Pane, prosíme přijmi naše prosby, vždyť ty nás máš rád, jako svoje děti. A jako tvoje děti se teď k tobě modlíme slovy, která jsi nás učil...

Otče náš, který jsi v nebesích, posvět' se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království i moc i sláva na věky. Amen.

poslání: 1 Tm 2,1-6a

Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímlyvy, díkůvzdání za všechny lidi... To je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha, který chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu. Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, který dal sám sebe jako výkupné za všechny...

požehnání

Milosrdenství a pravda necht' neopouštějí tě,
přivaž je k hrdlu svému,
napiš je na tabuli srdce svého.
A nalezněš milost a prospěch výborný
před Bohem i lidmi.

+

Požehnej Vás Všemohoucí
Bůh Otec i Syn i Duch Svatý.